

bezig zijn om gebouwen in de rots wanden uit te houwen, maken de stad tot een levendig, kakelbont geheel, waar altijd iets te beleven is.

Petra is een welvarende, rijke, stad. Ze pronkt graag met haar prachtige tempels en gebouwen die in de zandsteenrotsen zijn uitgehakt. Het gesteente heeft prachtige tinten. Het zonlicht laat het kleuren van geel naar paars, van donkerrood naar roze en van oranje naar grijs verkleuren. Het lijken wel de jaarringen van een boom. Door het kwartsgehalte in het gesteente fonkelen de kleuren intens.

Rayan ziet dat alles allang niet meer. Hij maakt zich hevige zorgen. Adina is veertien jaar, eigenlijk zou hij een man voor haar moeten gaan zoeken. Maar hij wil niet dat zijn dochter hier blijft wonen. Hij heeft het gehad met deze stad. De gevaren zijn hier legio. Dushara, de godin die hij en zijn vrouw aanbaden, heeft zijn vrouw ook niet beschermd. Alle offers ten spijt.

Opeens, openen de sluizen van de hemel zich. De regen valt met bakken neer. In een ommezien worden stroompjes, stromen. Het water kan niet opgenomen worden door de rotsen en het verzamelt zich in een recordtempo. Met grote, schommelende, passen rent Rayan zo snel mogelijk naar het huis van zijn zus. Hij hijgt van de ongewone inspanning. Hij is al doorweekt. Hij hoopt vurig dat Adina daar is, samen met haar neefjes en nichtje.

Als hij binnenkomt, ziet hij alleen Bibi. Haar man, Ismail, is steenhouwer. Hij is nog aan het werk.

'Waar zijn de kinderen?' schreeuwt Rayan in paniek.

Bibi kalmeert hem en zegt: 'Ze zijn bij de thermale baden, boven op de rots. Je hoeft niet bang te zijn voor het water, Rayan. Het zijn kinderen van deze stad. Ze zijn hier geboren en getogen, ze kennen de gevaren.'

Rayan laat zich, met een diepe zucht, op de eerste de beste stoel vallen. Voor niets zorgen gemaakt. Hij gaat hier nooit aan wennen. Vreselijk!

Als hij zijn dochter wat later binnen ziet komen met haar neefjes en nichtje, allemaal drijfnat, valt het hem opeens op dat ze al een echte vrouw wordt.

Hij bedenkt zich niet en zegt: 'Adina, ik wil graag dat je de volgende reis met me meegaat.'

Adina valt haar vader uitbundig om zijn hals en vraagt met glimmende ogen:

'Welke kant gaan we op, baba? Reizen we naar het oosten of naar het westen?'

'Naar het westen,' zegt Rayan met een glimlach.

‘Mogen wij ook mee, oom Rayan? Ah toe, alsjeblieft?’ smeken de oudste neefjes. Gedecideerd schudt Rayan het hoofd: ‘Dat zal niet gaan jongens, we zijn meer dan drie maanden van huis. Zolang kunnen jullie ouders, jullie niet missen.’

Hij kijkt, met een lach, naar het gezicht van zijn zus.

Bibi schudt heel hard met haar hoofd en haar ogen zijn groot van ontzetting. ‘Nee! Nee hoor, daar komt niets van in!’

Ze sluit de tegenstribbelende jongens stevig in haar mollige armen.

De jongens mopperen wat en zijn jaloers op hun nichtje... zij mag wel.

Even plotseling als de regen begonnen is, houdt die ook weer op. De woeste watermassa, die zojuist nog door de Siq stroomde, is afgevoerd voordat het water het centrum van de stad kan bereiken. Het afgevoerde water stroomt, door uitgehakte tunnels, naar de vele waterbassins, die uitgehouwen zijn in de rotsen. Het water bereikt bijna nooit het grote plein van de stad. Hier en daar staan nog plassen water, maar al gauw is het water verdampt.

Bibi gaat verder met het bereiden van de maaltijd. Wanneer Ismaïl thuiskomt, ziet hij zijn zwager al aan tafel zitten. Hij begroet hem hartelijk en de mannen praten al spoedig over de vorderingen aan Al-Khasnez.

Al-Khasnez is een kolossale façade van een tempel die uitgehakt moet worden in de rotswand. Het gebouw, met deze enorme façade, moet de eer en de grootheid van koning Aretas II benadrukken. Eerst heeft een groep steenhouwers de muur vlak gekapt en nu zijn ze bezig met het uithakken van het bovenste timpaan. In de naastgelegen berg zijn trappen uitgehouwen, om zodoende van bovenaf te kunnen beginnen. Ze zekeren zich met touwen, maar het is en blijft riskant werk!

‘Dat je dat durft, Ismaïl!’ zucht Rayan.

Lachend slaat Ismaïl zijn zwager op zijn schouder en plaagt: ‘We hebben eigenlijk nog veel meer mensen nodig om alle opdrachten van koning Aretas II te verwezenlijken. Is dat niet iets voor jou?’

Rayan schudt heftig met zijn hoofd en laat zijn ogen in hun kassen rollen. ‘Nog niet voor alle wierook en mirre die we straks gaan vervoeren naar Antiochië. Ik ga niet als een aap aan de rotsen hangen. Ik word al misselijk als ik eraan denk!’

De neefjes schateren van plezier: ‘Ja,’ schreeuwen ze opgewonden, ‘dat willen we wel eens willen zien! Oom Rayan, aan een touw, boven de afgrond en dan stenen kappen en beeldhouwen!’

Daar is hun oom veel te corpulent voor. Adina ziet het voor zich en de tranen van het lachen rollen over haar wangen.

‘Ja ja, lach me maar uit! Waar is het respect voor een karavaanleider?’ bromt hij. ‘Schep nog maar eens op, Bibi, dan ben ik in ieder geval te dik voor dit werk, mocht Aretas II nog eens besluiten dat iedere inwoner letterlijk zijn steentje moet bijdragen aan deze stad.’

Na de maaltijd gaan Rayan en Adina naar hun eigen huis.

Onderweg zegt Rayan tegen Adina: ‘Lieve dochter van me, ik wil graag dat je meegaat op reis. Ik zal je uitleggen waarom. Je bent veertien jaar en kunt gaan trouwen. Je weet dat ik geen voorstander ben van een gearrangeerd huwelijk en dat zou je moeder ook niet gewild hebben. Maar tevens wil ik niet dat je in deze stad blijft wonen.’

‘Maar baba,’ valt Adina uit, ‘ik wil niet weg uit Petra! Ik heb het goed bij tante Bibi en oom Ismaïl en ik houd van mijn neefjes en nichtje!’

Ontsteld kijkt Adina naar haar vader.

Rayan vervolgt: ‘Ik weet het, lieve schat, maar ik kan er niet mee leven dat je hier blijft wonen. Iedere keer wanneer de winterregens komen, ben ik bang dat er iets met jou gebeurt. Iedere keer, word ik door de heftige regens geconfronteerd met de dood van je moeder, Inaya.’

Ik hoop dat, wanneer wij reizen, jij misschien iemand ziet waar je wel mee zou willen trouwen. Of is er al iemand in Petra waar je gevoelens voor hebt?’ vraagt hij schoorvoetend.

Adina zegt zacht: ‘Nee baba, ik voel nog niets speciaals voor iemand. Maar ik vind het wel moeilijk om dit zomaar op deze reis te moeten beslissen. Ik wil je niet teleurstellen, maar ik weet niet of ik gelukkig kan worden in een ander land. En hoe vaak zal ik jou dan nog zien?’

‘Lieve Adina, geef het een kans! Ik dwing je nergens toe, maar ik hoop vurig dat we iemand zullen ontmoeten. Op al mijn reizen, zal ik steeds bij je langskomen.’

Beduidend minder enthousiast maakt Adina zich de volgende dag reisklaar. Tjonge, een reis met een loodzware opdracht. Proberen iemand te ontmoeten waarmee je zou willen trouwen. Waarom beslist vader het niet voor haar? Dat is tenminste gemakkelijk.